

Nisu plastične kese problem, već ljudi

U Politikinom Zabavniku je 24. jula 2009. na strani 64-65 objavljen tekst pod nazivom "Dole plastične kese!". U tekstu su iznete mnoge tvrdnje koje su nistinite, proizvoljne i nerazumne.

Nije tačna tvrdnja da pri proizvodnji polietilena "ode u atmosferu čak dva kilograma ugljen-dioksida". Ne ode ni jedan jedini gram, jer se ugljen-dioksid ne stvara i ne koristi pri proizvodnji polietilena.

Nije tačno da se polietilenske kese razgrađuju na "još štetnije petropolimere".

Proizvoljna je i neproverena tvrdnja da će raspadanje kesa "trajati stotinama godina", a potpuno je besmislena tvrdnja da "vreme potrebno da se razloži jedna kesa iznosi i oko milion godina!" (Politika, 29. jun 2009).

Ako se tvrdi da se kese praktično ne razgrađuju, ili da se veoma sporo razgrađuju, onda nema ni štetnih proizvoda razgradnje, pa je besmislena tvrdnja da ti proizvodi "istovremeno truju i tle i vodu".

Nije tačan podatak da se u "našoj zemlji za proizvodnju kesa svake godine preradi prosečno pet stotina tona polietilena". Preradi se nekoliko puta više: 1.779 tona je preradeno 2008. godine (podaci Privredne komore Srbije).

Nije tačno da je "reciklaža skupa". U našoj zemlji se polietilen reciklira i na tome se dobro zarađuje.

Potpuno je netačna i nerazumna tvrdnja da "ukupna površina odbačenih plastičnih kesa u Srbiji iznosi oko 240.000 kvadratnih kilometara dnevno" (Politikin Zabavnik, 17. jul 2009, str. 2). To bi značilo da bi se ukupna površina Srbije (88.361 kvadratnih kilometara) tri puta dnevno mogla prekriti odbačenim kesama. Može se izračunati da bi za to bilo potrebno oko 5 miliona tona polietilena dnevno. A u celom svetu se dnevno proizvede 0,2 miliona tona.

Navodi se da u "Srbiji ljudi mesečno potroše oko dve stotine miliona kesa". Izračunali smo da kad bi sve bile odbačene, mogle bi svakodnevno pokriti površinu oko 7, a ne 240.000 kvadratnih kilometara, kako se navodi u Zabavniku.

Navodi se da se ribe umesto planktona hrane polietilenskim kesama i "zato je moguće daleko od obale uloviti ribu čije meso nije zdravo za jelo". Može riba, bilo koja druga životinja, pa i čovek da pojede polietilen, ali ga ne mogu svariiti. Polietilen će ući i izaći iz probavnog sistema nepromenjen. Nikakvi štetni proizvodi varenja polietilena ne postoje i ne mogu se preneti u tkivo životinja.

Staviše, polietilen je ispitan i ima odobrenje FDA da se može koristiti za pakovanje lekova i hrane. (Food and Drug Administration je svetski priznata institucija koja odobrava upotrebu hemikalija u kontaktu sa lekovima i hranom). Odobreno je da se u polietilensku ambalažu pakuju čak i tako osetljive namirnice, kao što su mleko i mlečni proizvodi.

Odbačene polietilenske kese ne zagađuju i ne truju životnu sredinu. Samo je naružuju. Zato je potpuno nerazumno da se kažnjavaju kese, a da se kroz prste gleda pojedincima koji se bahato ponašaju i bacaju ih gde stignu. Nisu kese uzrok problema, već ljudi.

Ideja da se umesto polietilenskih kesa koriste platnene je neopravdana, ekološki još štetnija, a mogući su mnogi zdravstveni problemi. O tome se može više raspravljati, ali to prevazilazi okvire ovog komentara.

*Dr Dragoslav Stoilković, red. prof.
Tehnološki fakultet, Novi Sad*

*(tekst je poslat Politikinom Zabavniku
na objavljivanje)*